

HOT NEWS



17 januari
Endeavour Jazz Band
zie pagina 15

28 februari
Four Stream N.O. Jazzband
zie pagina 16

28 maart
Savannah Jazz Band
zie pagina 17

Eddie Lang, the
Guitar Wizard
zie p. 23



Jaargang 17, nummer 1 januari 2010

Sgt. Pepper's Jazz-Club





Muziek speelt met de luisteraar

In het in november 2009 verschenen boek 'Iedereen is muzikaal' van muziekwetenschapper Henkjan Honing wordt beschreven waarom luisteraars muzikaler zijn dan ze zelf denken. Meeklappen op de maat van de muziek kunnen we allemaal en ook het herkennen van een liedje is voor de meesten een fluitje van een cent. Maar hoe vanzelfsprekend is dat eigenlijk? Muziek is luisteren naar geluid en tegelijkertijd een spel met ons geheugen. Je hoort een stuk muziek uit een bepaalde tijd en gelijk komen alle herinneringen boven. Iets dat veel minder speelt bij bijvoorbeeld teksten en plaatjes. Muziek speelt daarnaast ook met onze aandacht, emoties en verwachtingen. U herkent het vast wel, op de momenten dat we vrolijk zijn zoeken we daar een passende cd bij. Maar ook als we droevig zijn, willen we dat nog wel eens versterken met bijvoorbeeld een lekkere blues. Muziek speelt een ongevaarlijk spel met ons en wij lijken ons daarvan onbewust bewust te zijn. Luisteraars zijn echter geen passieve consumenten. Zij maken de muziek. Mensen schrijven veel toe aan de muziek, terwijl dit volgens Honing gewoon aan de luisteraar ligt.

Er is namelijk interactie tussen de muziek en de luisteraar. Wanneer iemand een ritme hoort heeft hij daar, met betrekking tot de invulling van dat ritme, een verwachting bij. Componisten spelen met die verwachtingen en vullen ze in, of veranderen het ritme, waardoor de muziek spannend wordt. Belangrijkste hierbij is, volgens Honing, dat je als luisteraar deze spanning dus eigenlijk zelf maakt.

Opmerkingen als: "Ik speel geen instrument, dus ik ben niet muzikaal" en "ach ja, publiek moet er ook zijn" behoren dan ook van nu af aan tot het verleden. Gelukkig staat de Sgt. Pepper's Jazz-Club ook in 2010 weer garant voor een programma met veel interactie mogelijkheden. U bent ook dit jaar weer van harte welkom maar nu zelfs met de wetenschap dat u een onmisbare schakel bent, want (jazz)muziek anticipeert op de verwachting van de luisteraar.

Aart Lub

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar. (Voor een (echt)paar € 25,-). Wilt u alleen ons clubblad ontvangen, dan kan dat door overmaking van € 11,- per jaar op ING 73. 20. 354 t.n.v. Sgt. Pepper's Jazz-Club, o.v.v. "clubblad".
Entreeprijzen donateurs: € 5,-, niet-donateurs: € 10,-.

Sgt. Pepper's Hot News

Hoofd-/eindredactie:

Jacintha Floris

Redactie:

Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Dick Turksma

Brieven kunt u sturen naar:

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Postbus 400
1600 AK Enkhuizen

Adverteren in Hot News:

Sam Verbeek: 0228 - 31 47 91
Tarieven op aanvraag

Vormgeving blad en advertenties:

Dick Turksma

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter,
	muzikale contacten
Gerrit Piso	public relations
René Slagters	secretaris
Ger van Dijk	penningmeester

Niets uit dit blad mag worden overgenomen
zonder schriftelijke
toestemming van de redactie.

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Postbus 400
1600 AK Enkhuizen
Tel.: 0228-314791
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Druk:

Drukkerij Bijto, Enkhuizen

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste: Nel-
leke van den Anker, Helma Mol, Jaap
Robijn, Ad Schager



Skroiverai van het bestuur

Ten tijde van dit schrijven is de herfst pas begonnen. Tja, een blad van deze kwaliteit verdient een goede voorbereiding en daarbij is inruimen van tijd een belangrijk onderwerp. Dat houdt in dat - naast het fantastische werk van de redactie, waarvoor wederom chapeau - bijtijds bands geboekt moeten worden en adverteerders benaderd zijn om dit blad te laten verschijnen. Zoals u kunt zien, is dit weer gelukt. Maar goed, nu nog herfst, maar als u deze editie op de mat krijgt, zitten we midden in de winter en is het nieuwe jaar 2010 reeds begonnen. Een reden temeer om u alvast tussen de herfstbladeren fijne feestdagen en een gelukkig, gezond en swingend 2010 toe te wensen, namens redactie, alle medewerkers en bestuur van Sgt. Pepper's Jazz-Club.

Het programma voor het eerste halfjaar ziet er als volgt uit:

zondag 17 januari: The Endeavour Jazzband, nieuw op de club, dixieland met een lach!

zondag 28 februari: Four Stream Jazzband, op veler verzoek terug met heerlijke revival New Orleans.

zondag 28 maart: The Savannah Jazzband; eindelijk gelukt hen te boeken. Uit Engeland echte trad jazz.

zondag 18 april: New Orleans Z'Hulu's, wederom internationaal: afkomstig uit België, Frankrijk en Engeland

6, 7, 8, 9 mei: 37e Jazzfestival Enkhuizen met onder andere het allerlaatste optreden van The Old Fashioners, dat mag u niet missen!

zondag 13 juni: thuisbands Freetime Old Dixie Jazzband en Big Easy Rascals.

Adverteerders Hot News 2010

Zoals eerder geschreven, een blad als dit, zonder adverteerders, is niet mogelijk. Wij willen alle adverteerders geweldig bedanken voor hun medewerking. En beste clubleden: ik zou zeggen, koop hun winkel leeg! Een bijzonder woord van dank aan de firma Provak de Wit, die - naast de advertentie - geheel 'om niet' gegraveerde koperen plaatjes beschikbaar stelde ten behoeve van de Sgt. Pepper's Jazz-Award. Geweldig bedankt!

"When I leave the world behind..."

Op maandag 23 november jongstleden is drummer Simon Siezenga overleden. Simon werd slechts 53 jaar en was het drummende gezicht van de Tin Pan Alley Jazzband, een van de thuisbands. Het overlijden kwam alsnog onverwachts. Simon was al sinds juli 2008 ziek en moedig streed hij tegen de ziekte van Kahler. Hij wist niet van opgeven en hij leek de strijd te winnen. In september was hij nog even op de club. Ik heb hem toen nog gesproken en hij was enthousiast over zijn herstel en hoopte over een redelijke tijd weer op de drumkruk plaats te nemen. Ongeveer twee weken voor zijn overlijden ging het toch weer mis. Hij voelde zich niet goed. Het bleek dat Simon slachtoffer was geworden van de Mexicaanse griep. Hij moest worden opgenomen op de IC. Hij werd in slaap gehouden en beademd. Er gloorde toch weer hoop; het leek dat Simon ook deze tegenslag ging overwinnen. Het mocht echter niet zo zijn. In Simon verliezen we een gedreven drummer, die ging voor zijn Tin Pan Alley Jazzband. Simon laat een echtgenote en twee kinderen achter. Bestuur, redactie en medewerkers van Sgt. Pepper's Jazz-Club wensen zijn vrouw Annie, hun kinderen Johan en Ivonne en de Tin Pan Alley Jazzband veel sterkte met dit verlies.



Foto: H. Westrik

Cultuurboekje 'Uit in Enkhuizen'

Ook in het eerste halfjaar verleent de jazzclub de medewerking aan het cultuurboekje 'Uit in Enkhuizen'. Door een samenwerkingsverband met cultureel centrum Drommedaris, de Westerkerk, Gitaarsalon, bibliotheek Enkhuizen, Ajamko, Jazzfestival Enkhuizen en onze jazzclub is wederom een prachtige agenda samengesteld. Als het goed is heeft u het boekje rond de Kerst op uw deurmat gevonden met als inhoud datgene wat er in het eerste half jaar van 2010 op muzikaal, cultureel en theatergebied te doen is in onze haringstad.



De digitale 'Wie is Waar van de Jazz'

Helaas niet meer in boekvorm, zoals velen dat hadden gewenst, maar de Jazz Uitgeverij Assen heeft thans een site uitgebracht waarop zij terecht trots mogen zijn. Wilt u eens over nagenoeg alle bands, clubs en festivals lezen, surf dan naar: www.wieiswaarjazzvademeccum.nl

Mutatie in de Oriental Jazzband

Leider Bram van Tongeren meldde vorig jaar dat Joppe Devree, bassist van de Enkhuizer trots, de Oriental Jazzband, het orkest per 1 december zou verlaten. Maar gelukkig hebben zij een waardige vervanger in de persoon van Lauryan Feijen. Lauryan stelt zich even voor : "Ik ben geboren in Gorinchem en woon nu in Utrecht met mijn vrouw. Mijn muzikale carrière is via gitaar, naar de basgitaar gegaan. Ik speel ongeveer 7-8 jaar basgitaar, waarbij ik de laatste jaren hard bezig was om me voor te bereiden op het conservatorium. Toen mijn HBO studie (communicatie & multi media design) erop zat ben ik aan het werk gegaan. Dit beviel zo goed dat ik, mede hierdoor, besloten heb om de muziek vooral als uit de hand gelopen hobby te houden. Toen ik door Robert Botman (banjod'st, Oriental Jazzband) gevraagd werd of het me leuk leek om mee te bassen met de Oriental was dat een mooie kans om met de contrabas te starten. Voor ik bij de OJB kwam speelde ik al wel graag moderne jazz . In deze band kan ik me nu ook uitleven in de oude stijl jazz. Ik heb veel zin om 't komende seizoen lekker muziek te maken!"

Beste Lauryan, vanaf deze kant veel plezier met de Oriental en welkom in jazz Enkhuizen. Tijdens de clubmiddag 15 november werd Joppe door band en publiek in het zonnetje gezet en bedankt voor zijn muzikale inbreng.

En wat gaat Joppe doen...?

Joppe heeft een nieuwe band geformeerd die bestaat uit zeven professionele muzikanten, genaamd Gumbo Jumbo. Zij maken muziek gebaseerd op de New Orleans style, maar dan op een frisse en hedendaagse wijze. Jazz, blues en funk hebben allen hun wortels in the Big Easy. De jonge en getalenteerde muzikanten Hans Mantel (gitaar), Joppe de Vree en Coos Zwagerman (trompet), bekend uit de Enkhuizer jazzscene, hebben reeds ervaring opgedaan in orkesten met verschillende stijlen. Samen met enkele andere jazzmusici uit de New Orleans hoek, zoals Bas de Jager (drums), de gebroeders Emile (piano) en Jasper van Pelt (trombone) en hun Engelse vriend Jonny Boston (tenorsax) staat deze band als een huis. Zie hun site: www.gumbojumbo.nl

Jos Reijnhout terug op het Enkhuizer jazznest

U heeft de Big Easy Rascals kunnen horen en zien met hun nieuwe aanwinst, tijdens een 'volle bak' op de clubzondag van 18 oktober jl.: Jos Reijnhout is back in town! U kent Jos ongetwijfeld als leadblazer van de Poultry Jazzband en de Freetime Old Dixie Jassband. Nu als trompetteur bij de jongste Enkhuizer band en hoe. Een geweldige aanwinst voor deze band.

Han van der Hoek overleden

De samensteller en initiatiefnemer van de ook in ons blad vermelde Jazzlijn Oudestijl, Han van der Hoek, is op 22 november overleden; hij werd 84 jaar. Han kwam graag naar jazzy Enkhuizen, maar zijn gezondheid was de laatste jaren niet zo goed. Hij vond het heel erg jammer dat hij hierdoor niet meer kon komen. Wij wensen Miep, zijn maatje, en zijn familie sterkte met dit verlies.



Jazzfestival Enkhuizen

Nog een paar maandjes maar dan is het weer zover: de 37e editie van het Jazzfestival Enkhuizen zal plaatsvinden op 6, 7, 8 en 9 mei 2010.

Pianolamuseum Amsterdam

Het Pianola Museum, een van de kleinste musea van Amsterdam, bevindt zich in de Jordaan, Westerstraat 106 in Amsterdam. In het museum staan tal van pianola's, reproductie piano's en aanverwante zaken. Het muziekkarchief omvat bijna 25.000 muziekrollen die op de zeer uiteenlopende instrumenten afgespeeld kunnen worden. Tijdens een rondleiding krijgt de bezoeker natuurlijk ook informatie over de geschiedenis en de werking van de instrumenten. Maar de muziek van de pianola staat daarbij steeds centraal. Het museum kan dagelijks groepen ontvangen, maar alleen na afspraak. Zoekt u een bijzondere locatie voor een kleinschalig evenement (tot 50 personen) dan kunt u de museumzaal huren. Regelmatig zijn er concerten in het museum, waarin een speciaal aspect van de pianolamuziek gepresenteerd wordt. Iedere derde vrijdag van de maand verzorgt pianolakenner en jazzliefhebber Harrie van de Voort zijn succesvolle jazzavonden. Hij put daarbij uit het rollenarchief met oude jazz en ragtime-opnamen. De moeite van een bezoek waard.

Sam Verbeek

Even terugkijken

The Herringtown Jazzband en de Jazz Connection

De succesformule van het bestuur van Sgt. Peppers Jazzclub om op de clubmiddagen een dub-



Een deel van de dynamische Jazz Connection: v.l.n.r.: Bart Wouters, Peter van Steen, Jurgen Feskens en Rob Henneveld. Foto: Kobus

bel optreden te laten verzorgen begon op zondag 27 september in het Peperhuis met een optreden van de Herringtown Jazzband. De Herringtown, thuisband van de club, bestaat al heel wat jaartjes met Rob van Bergen op trompet. Maar die was verhinderd en zijn plaats werd ingenomen door Ruud Peerdeman. Met een vlamvend Shout 'm Aunt Tillie gingen ze van start. Ruud bewijst maar weer eens, dat hij zich overal thuis voelt en pakte geweldig uit. Hetzelfde kunnen we zeggen van de trombonist Henk van der Veen en rietblazer Theo Kroeb. Ze hadden er echt zin in; gesteund door de begeleiding van Luuk Jellema op tuba en bas, Wim Deutekom, banjo en Dirk Kwantes op drums. Een spetterende Blues my

naughty sweetie gives to me; moeiteloos speelden ze het bekende repertoire. Tijdens de tweede set met At the Jazzband Ball en de 1919 Rag kwam de band helemaal los en speelde Luuk Jellema met geweldige inzet. Besloten werd met Bye bye blues. Nou, we hopen niet voor lang. Het tweede gedeelte van de middag was voorbehouden aan de Bredase combinatie Jazz Connection en dan krijg je toch wel wat moderne klanken in het Peperhuis. Super swingende trombone, bugel en tenorsax, een stuwende bas en elektrische piano. De noten vlogen je om de oren; zo dynamisch klonk het allemaal, deze Jump and Jive. Barnyard Boogie van Louis Jordan werd gespeeld met leuk samenspel van de trompettist en trombonist achter de zang van bassist Bart Wouters. Klassiekers van Louis Prima en Louis Jordan werden in een leuke show

gegoten en toen de oude kraker van Lionel Hampton, Hey babarebop uit de toeters knalde, mogen we blij zijn dat de vloer van het Peperhuis uit stevige balken bestaat en dat de bezoekers niet, zoals in 1954 in de Apollohal van Amsterdam, en masse door de vloer zakten, toen Lionel Hampton dit nummer speelde. Een geslaagde clubmiddag



Wim Keller

Big Easy Rascals en Martijn Schok Boogie & Blues Band



Topsolist Jaap de Wit sr. . Foto: Kobus

Met een vlamme drive, die Enkhuizer jazzgroepen vaak onderscheidt van andere formaties, gingen de Rascals op zondag 18 oktober jl. van start op de maandelijks clubmiddag in het Peperhuis. Back Home Again in Indiana. Een typisch Louis Armstrong nummer en geen enkel probleem voor de nieuwe trompettist van de Rascals Jos Reijnhout, die het stokje van Coos Zwagerman had overgenomen. De frontlinie met Jaap de Wit sr. en jr. ging er lekker tegenaan, gesteund door de swingende ritmesectie, Hans Mantel op banjo, Remco de Jong op bas en Pieter de Wit achter de trommels. Het werd een thuisfeestje voor de bezoekers van het Peperhuis en dat lieten ze ook horen. Het orkest speelde vervolgens Black and Blue, waarin Jaap jr. een leuke solo speelde op tenorsax en in het volgende stuk Perdido Street Stomp toch maar weer de sopraansax ter hand nam om daarmee

ook aan te tonen dat hij een voorliefde heeft voor het spel van Sidney Bechet. Zelf had ik het nog niet gehoord, maar in het nummer Sweet Sue ging Jos Reijnhout zelfs zingen, enigszins onwennig, waarna hij een mooie trompetsolo weggaf, gesteund door de riffjes die de Rascals achter hem speelden. De geest van Sidney Bechet bleef door het repertoire heen spoken met de nummers Indian Summer en Dans Les Rues d'Antibes; het werden verdienstelijke vertolkingen. De confrontatie van Jaap de Wit sr. met de jongere garde van de band in het nummer All The Girls Go Crazy, waarin Papa Jaap bewees dat hij niet alleen tot de topsolisten van Enkhuizen behoort, maar zich uitstekend op zijn plaats vindt bij die jongens. Zonky, het nummer staat ook op hun cd, een leuke vocaal van Jaap jr., dit lekkere Harlem stuk speelden ze in deze bezetting nog beter dan op de cd. Inmiddels was het Peperhuis tjokvol en liet de sfeer niet te wensen over groot en klein, jong en oud, ik zag zelfs een paar peuters rondscharrelen en die voelden zich echt thuis. Er traden deze middag twee bands op en we prezen ons gelukkig met de tweede: Martijn Schok Boogie & Blues Band. Martijn trapte af met een swingende Rollin' Pete, waarna de Blues Band het Peperhuis op zijn grondvesten liet trillen. De scheurende saxofoon van Rinus Groeneveld en de rest van de band lieten oude tijden herleven en schuwden niet om

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Persona Anonyma
Ris Rubber nv

Hr. Scholten, Hoorn
Tandartspraktijk P. Bunschoten
De Toekomstgroep
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Rock & Roll stukken van Fats Domino en Bill Haley te spelen; het werd een geweldig optreden. Zangeres Greta Holtrop zong enkele oude bluesstukken op verdienstelijke wijze. Het einde van het concert kreeg nog even een apart tintje, toen vader en zoon De Wit in het nummer Go Go Boogie nog een deuntje gingen meespelen. Het inferno van boogie klanken dreunde nog lang door in het Peperhuis.



Wim Keller

Oriental Jazzband en Jazzpiration



Jan Tool, al lang in het vak; een verdienstelijk solist. Foto: Kobus

Op zondag 15 november was het weer de beurt aan twee 'Henkuzer' bands en wel, respectievelijk de Oriental Jazzband en Jazzpiration. Eerstgenoemde band 'trapte' af en had binnen de kortste tijd de zaal plat. Hun relaxte wijze van spelen maakt dat zij momenteel internationaal goed doorbreken. Afijn, kijk maar op hun site waar de heren en dames rondtoeren. Volgens mijn observatie is de band nog steeds groeiende. Zij schuwt niet van het traditionele pad af te wijken; zelfs jive en cajun-achtige nummers staan thans op het repertoire. Zo gaat het: van het vrolijke A tisket, a tasket uit 1938 naar het super-ingetogen What a difference a day made, geweldig gebracht en mede mogelijk gemaakt door de zangeres Kristel de Haak. Een charmante verschijning met een zeer bijzonder stemgeluid soms neigend naar Billy 'Lady Day' Holiday en daardoor een grote meerwaarde voor het orkest. Maar goed, niet alleen een goed stemgeluid is van belang in de jazz. En daar slaagt Kristel juist in: met name haar frasering in de zang is goed, bijna Amerikaans. Zij swingt en vertelt het verhaal in haar zang. Deze middag werd door band en bezoekers van de club ook afscheid genomen van bassist Joppe de Vree. Na 10 jaar verlaat hij de band voor een nieuwe uitdaging. Daarover meer in de Skroiverai op bladzijde 5 van dit blad. Ten slotte nog een compliment voor de invallende, enthousiaste pianist Simon de Boer. Daarna was een zware taak weggelegd voor Jazzpiration, de andere Enkhuizer band, deze middag.

De zaal was lekker opgewarmd en de mannen startten met het nummer Mister Moon. Op onnavolgbare wijze werden de nummers aan elkaar gesproken door de spreekstalmeester en trombonist van de band, Herman Wildenberg. Het repertoire van Jazzpiration staat niet alleen bol van bekende werken, maar zij verrasten het publiek ook weer met minder bekende stukken, zoals The breeze en uit het Swing tijdperk, Undecided. Jazzpiration wist de aandacht van het publiek goed vast te houden en gaven als dank nog een toegift, waardoor hun optreden een dik kwartier uitliep. Wat blijven Enkhuizer bands boeien!

Sam Verbeek

J4J zoekt piano

Jazz 4 Juniors, de Enkhuizer jazzschool, waar kinderen leren hoe je jazz speelt, zoekt een elektronische piano. Wilt u hem in bruikleen geven? We zullen we er goed voor zorgen.

Informatie: Dick Turksma, Tel.: 0228 - 31 45 41



Waar zijn ze gebleven.....



Een zoektocht naar 'verdwenen' Enkhuizer bands en hun muzikanten



De Lake Side City Walkers, met v.l.n.r.: Jan Willem Sterk, John Lippe, Erwin Schoen, Bob Kiewitt, Remco de Jong, Ko Broer en Hans Noorman. Jan de Jong zit gehurkt achter bassdrum.

In onze zoektocht naar verdwenen Enkhuizer jazzbands stuiten we dit keer op een van de weinige straatorkesten (streetparade band) die de stad rijk is geweest: de Lake Side City Walkers. Tot aan 1986 was Enkhuizen alleen bekend met de Freetime Old Dixie Streetparaders, maar daar kwam in genoemd jaar, mede door drummer Jan de Jong (N.O.Uptown Jazzband), verandering in. Tijdens een toevallige ontmoeting in het voorjaar van 1986 met banjod'st/trompettist Ko Broer (Dixie Six) en klarinettist/saxofonist Erwin Schoen (Dixie Shoes) is het idee ontstaan om een straatorkest te formeren. Niet om grote commerciële trips te gaan maken, maar om in het zomerseizoen bij mooi weer lekker jazzmuziek te gaan spelen rond de haven(s) van Enkhuizen. Trompettist Jan Willem Sterk, trombonist Bob Kiewitt en banjod'st Hans Noorman van de Dixie Shoes sloten zich als eersten bij de 'oprichters' aan. John Lippe (kleine trom) en Remco de Jong (sousafoon, Single House Jazzband) zijn als laatsten in een lokaal café geronseld om het looporkest te completeren. In de herinnering van Remco de Jong hadden de ronselpraktijken veel weg van de wijze waarop de VOC, in de glorie dagen van Enkhuizen, haar scheepslieden binnen-sleepte. Hierbij werd aan potentiële bemanningsleden ze met ieder voorstel akkoord gingen. Mogelijk lopen hier de herinneringen en de dagelijkse werkzaamheden van Remco in het Zuiderzeemuseum enigszins door elkaar. De naam Lake Side City Walkers dekte vrijwel volledig de lading van het straatorkest. De meeste optredens vonden namelijk plaats in het gebied rond de oude haven en ontstonden spontaan na een telefoonrondje. Vlak voor het eerste optreden in de zomer van 1986 werden er snel een paar gekleurde hesjes en hoedjes van stro gekocht





bij de HEMA. Het oog wilde namelijk ook wat.

Deze georganiseerde jamsessions vormden de basis van het bestaan van de City Walkers. Helaas zijn dergelijke spontane optredens tegenwoordig niet meer mogelijk vanwege belemmerende wetgeving in de vorm van hinder- en horecavergunningen.

Een locatie waar men er zelfs, voor die tijd, een ruime interpretatie van de oude Hinderwet op na hield, was Café Du Passage. Uitbater Rieuwert Mazereeuw heeft de City Walkers ook een paar maal op bezoek gehad. De gage voor de muzikanten bestond meestal uit een pondje paling of de opbrengst van 'een rondje met de pet'.

De optredens werden geregeld door Jan de Jong, die, al bladerend door een van zijn fotoalbums

nog steeds met groot genoegen terugdenkt aan zijn actieve jazztijd.

"Met de Lake Side City Walkers was het lekker ongedwongen spelen. Geen afspraken, geen arrangementen en geen repetities, maar gewoon jazzmuziek spelen zoals het volgens mij van oudsher is bedoeld". Jan vervolgt hierop met een lach op het gezicht: "We hoefden een nummer niet per se gelijk te beginnen, maar streefden er wel naar om zoveel mogelijk gelijk te eindigen." De orkestleden waren allemaal lid van een Enkhuizer jazzband en zagen het straatorkest als een leuk extraatje. In een krantenartikel, naar aanleiding van een spontaan optreden van de City Walkers op 28 juli 1986, citeerde de journalist een gesprek tussen twee toeschouwers: "Is er in Enkhuizen alweer een jazzfestival?". "Welnee, het is wel vaker gewoon gezellig in Enkhuizen, hier hoeft je niet helemaal voor naar New Orleans". Het is vooral deze sfeer waar de toenmalige orkestleden nog steeds naar terug kunnen verlangen.

Naast de muzikale rondgangen in en om het Enkhuizer havengebied waren er enkele betaalde optredens in de regio. Deze bestonden over het algemeen uit het muzikaal opluisteren van festiviteiten in winkelcentra, tijdens evenementen, zoals de zwemvierdaagse in 'De Kloet' te Grootebroek en de Zomer- en Zuiderzeedagen in Enkhuizen.

De Lake Side City Walkers hebben tijdens hun bestaan één keer deelgenomen aan een jazzfestival. Dat was op zaterdag 18 juni 1988 tijdens 'Jazz Around De Kolk' in Bovenkarspel. De vaste bands van de orkestleden speelden hier ook, dus dat was prima te combineren.

Tot de opvallende optredens behoort onder andere de bijdrage van de City Walkers aan het Tros tv programma 'Trek 'm erin'. Dit Hollandse vermaak speelde zich af op zaterdag 29 augustus 1986 voor de deur van café 't Ankertje en werd gepresenteerd door Willem Duin (Mouth&McNeal). Het straatorkest is weliswaar niet op tv gekomen maar heeft Enkhuizen buiten het zicht van de camera's op uitstekende wijze vertegenwoordigd. Het meest memorabele optreden van dit orkest is waarschijnlijk wel de muzikale sessie die begon aan boord van het party schip 'Willem Barentsz' en diep in de nacht ein-



De Lake Side in de vernieuwde hal van winkelcentrum Koperwiekplein. Bovenste rij, v.l.n.r.: Bob, Remco, Jan Willem, en Erwin. Staande en zittende, v.l.n.r.: Hans, John, Jan en Ko.

digde aan boord van een Duits privéjacht in de haven van Enkhuizen. De vaste bezetting van de Lake Side City Walkers was voor deze gelegenheid uitgebreid met Jos Schoen (trombone), Theo Kroeb (altsax), Hans Peter Pluim (kornet), en Kees Steltenpool (washboard). De band

De City Walkers op het Zuiderspui tijdens een straatparade.

wist, aan boord van het uit 1931 stammende zeilschip, van geen ophouden, waarna de politie, na klachten van omwonenden, rond half een 's nachts een einde aan het optreden heeft gemaakt.



Een met dubbele tong pratende Duitse schipper heeft de groep muzikanten hierop voor 50 gulden per persoon uitgenodigd om het optreden aan boord van zijn luxe jacht voort te zetten. De helft van de bandleden is op het aanbod ingegaan en heeft, onder het genot van strohrum, een tot diep in de nacht durend privé optreden verzorgd. Mijn bronnen konden niet aangeven welke muzikanten hierbij aanwezig waren en ook zijn er helaas geen foto's van het gezellige besuch boven water gekomen.

In de twee jaar dat de formatie heeft bestaan zijn er twee wisselingen geweest. Klaas van Dekken (speelde destijds in de Old Castle Town Jazzband uit Medemblik) heeft Ko Broer afgelost op banjo en Michiel Mens volgde Remco de Jong op sousafoon op, nadat deze in de Hot Revival Stompers ging spelen.

Nadat in 1988 onder meer Erwin Schoen toetrad tot de Steve-dore Jazzband en Jan Willem Sterk het optreden in Enkhuizen niet meer kon/wilde combineren met zijn studie aan het Swee-

linck conservatorium in Amsterdam, is het kaarsje van het straatorkest

langzaam uitgegaan.

De verhalen van de Lake Side City Walkers bewijzen, wat mij betreft, maar weer eens dat de leus: 'Enkhuizen, the hottest town in the north', niet uit de lucht is komen vallen.



Aart Lub

Een optreden tijdens een bruiloftsfeest in Restaurant De Markerwaard op de Dijk.



Endeavour Jazz Band



Zondag 17 januari 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen

Bezetting:

Jan Dokter	-trompet, sopraan saxofoon, zang
Lex Lubbers	-klarinet, saxen, zang
Frans Ernst	-trombone, zang
Wim Lutje Schipholt	-banjo, gitaar, zang
Anton Stukker	-contrabas
Jan ter Maat (Sr)	-drums

Deze formatie uit het noordoosten van Nederland speelt sinds 2005 in de huidige bezetting en bestaat uit routiniërs pur sang. Het repertoire is geïnspireerd door de Britse traditional jazz (trad jazz) uit de jaren '40 en '50 en kent diverse uitstapjes naar bijvoorbeeld de muziek van Sydney Bechet. Kern van de zaak is dat het waanzinnig swingt. Het programma wordt op vrolijke wijze aan elkaar gepresenteerd door de frontlijn, waarbij de maag- en lachspieren van de bezoekers het soms zwaar te verduren krijgen. De band is inmiddels een veel gevraagde gast in binnen- en buitenland. Als relatief nieuwe eend in de jazzbijt is één ding absoluut zeker: The Endeavour Jazzband zal u verrassen! En omdat de band een 'vrolijk na afloop' garantie afgeeft, kunt u met een gerust hart afreizen naar het Peperhuis in Enkhuizen.

Aart Lub



Four Stream N.O.Jazzband



Zondag 28 februari 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen

Bezetting:

Dick Olij	-trompet, zang
Ton Nas	-klarinet, tenorsax
Jan Lebesque	-trombone
Roeland Kolkmeijer	-banjo, gitaar
Peter Anders	-contrabas
Hugo Jungen	-piano
Ton Kolkman	-drums

Op de laatste dag van de meteorologische winter luidt de Four Stream New Orleans Jazzband op swingende wijze de lente in. De band staat onder meer garant voor New Orleans jazz uit de jaren 1920, de periode waarin onder meer Louis Armstrong en Jelly Roll Morton furor maakten. Daarnaast laat de formatie zich inspireren door jazzbands uit de jaren 1950 en 1960, die de jazzmuziek opnieuw populair maakten. Sprekende voorbeelden hiervan zijn de bands van onder meer George Lewis, Kid Thomas en Billie en Dede Pierce.

Het orkest dat is opgericht in 1992, heeft zich de afgelopen jaren ontwikkeld tot een graag gehoorde en geziene formatie met bandleden die hun sporen in de jazzmuziek hebben verdiend bij onder andere de LaVida Jazzband en de Second Line Jazzband.

Kenmerkend voor de muziek van de Four Stream New Orleans Jazzband is het gevoel en de timing, gecombineerd met een stevig en swingend N.O. ritme. 'Spring is in the air' in Sgt. Pepper's jazz-Club.

Aart Lub

Savannah Jazz Band



Zondag 28 maart 2010, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen

Bezetting:

Bill Smith	-kornet
Rod Chambers	-klarinet, saxen
Brian 'Sam' Ellis	-trombone
Louis Lince	-banjo
Tony Pollitt	-contrabas
John Meehan	-drums

De Savannah Jazz Band is zonder enige twijfel een van de meest populaire trad jazz formaties uit het Verenigd Koninkrijk van deze tijd. Trad jazz staat voor traditional jazz en werd in Groot-Brittannië gedurende de jaren 1950 en 1960 vooral gebruikt als dansmuziek. Bekende namen uit die tijd zijn Chris Barber, Ken Colyer, Humphrey Lyttleton and Alex Welsh. De in 1979 opgerichte Savannah Jazz Band heeft met haar talent om zowel luisteraars al dansers tevreden te stellen, een internationale reputatie opgebouwd tijdens diverse jazz evenementen in binnen- en buitenland. Tijdens tournees door Europa, Nieuw Zeeland en de Verenigde Staten heeft de band haar publiek met een gevarieerd en onvoorspelbaar programma steeds weten te boeien. Kortom, een topformatie die inmiddels al 18 cd's heeft opgenomen en vanmiddag voor het eerst in Enkhuizen te horen en te zien zal zijn. Bands van dit kaliber komen niet iedere maand voorbij in het Peperhuis, dus dit mag u niet missen.

Aart Lub



Jazz in blik

Lake Records LACD 253: Humphrey Lyttelton & his band: Classic 'Live' Concerts

Ik was een jaar of 17 en gek van jazzmuziek, toen ik hem hoorde bij een vriend: Humph at the Conway, een lp met op de hoes een afbeelding van het orkest bestaande uit de karikaturen van de muzikanten. Hij moet heel zeldzaam geweest zijn, want ik heb hem nooit meer gezien, maar...wat was ie goed! Een bandrecorder had ik toen nog niet, net zo min als geld, dus al die tijd is die plaat in mijn herinnering gebleven. Totdat ik bovengenoemde dubbel cd ter bespreking kreeg van Timeless, die naast de verkoop van de cd's van eigen label, o.a. ook de geluidsdragers van Lake Records importeert. En op cd nr. 1 van de twee, staat ie: Humph at the Conway, het live concert dat de band van Humphrey Lyttelton gaf in de Conway Hall (Londen) in 1954. En, wow, hij is nog net zo goed! Behalve de genoemde lp vinden we op de twee cd's de lp Humph at the Royal Festival Hall (Londen) 1954, een concert vanuit de Conway Hall uit 1951 en diverse studio opnamen uit 1954, waarbij twee van de Metro-nome All Stars met o.a. trombonist George Chisholm, toen al een jazz legende. De muziek op beide cd's is Engelse oude stijl jazz van vóór het Trad tijdperk; het klinkt een beetje als de eerste opnamen die onze Dutch Swing College band maakte met Kees van Dorsser als trompettist. Fris en oorspronkelijk, met weinig arrangementen, maar alles gespeeld door muzikanten, waarvan de testosteron fluitend door de aderen loeide. Het geeft optimisme weer, in een tijd dat de Britten nog distributie kenden: de voorbije oorlog was nog voel- en zichtbaar op het eiland. De concerten en opnamen werden geproduceerd door George Martin, die nu Sir George Martin heet – ja, die van de Beatles lp's. We horen, naast The Humph himself, vaak sterk geïnspireerd door Louis Armstrong, topsolisten als klarinettist Wally Fawkes, de heerlijke altist Bruce Turner, pianist Johnny Parker en trombonist John Picard. Hij doet overigens maar op een achttal nummers mee; de band speelde meestal zonder trombone. Muziek om van te houden, een collector's item.

Dick Turksma



Ken Colyer 1957-58, Lonesome Road, Lake records, LACD267

Dit is alweer de 13e cd die door Lake Records is uitgebracht in een heruitgavenprogramma van het werk van Ken Colyer. De dubbel cd Lonesome Road bevat opnamen van Colyer met achtereenvolgens: zijn Jazzmen, Skiffle Group en de Omega Brass Band. Formaties met, naast Colyer, bekende namen als Ian Wheeler op klarnet en Colin Bowden op drums. Ondanks het feit dat Ken Colyer altijd graag live registraties van optredens wilde maken, zijn er maar weinig op geluidsdragers terecht gekomen. Enkele van de spaarzame opnamen staan op deze dubbel cd.

De tracks met de Jazzmen op cd 1 zijn, zoals het informatieve begeleidende boekje ook aangeeft: "not wonderful", maar doen niets af aan het typische Colyer geluid. Op cd 2 staat een set met de Jazzmen uit 1958.

Deze is van zeer goede kwaliteit en blijkt een van de eerste stereo opnamen in Groot Brittannië te zijn. Heerlijke uitvoeringen van nummers als Swanee River, Dinah en natuurlijk de titelsong Lonesome Road. Voor mij zijn de uitvoeringen stuk voor stuk 'ambassadeurs' van de Britse trad jazz.

Cd 1 wordt afgesloten met vier Skiffle nummers, een muzieksoort die in de jaren twintig en dertig in New Orleans ontstond en afgeleid was van Amerikaanse dixieland, folk, blues en jazz. Deze muzieksoort heeft een korte opleving gehad in de jaren vijftig, met name door hits van Lonnie Donegan (speelt niet mee op deze cd). Ken Colyer is in zijn repertoire altijd dicht bij de Country Blues gebleven en heeft nog meerdere jaren skiffle nummers gespeeld, ook nadat deze stijl zijn populariteit al lang had verloren. Het slot van cd 2 is verrassend en uniek te noemen met negen opnamen van Ken Colyer samen met zijn Omega Brass Band. De begeleidende tekst beschrijft het als volgt: "The Brass Band sides move along in the loose style of all good New Orleans Brass Bands". Bij het beluisteren van de nummers zie je in gedachten gelijk beelden van een Streetparade met fleurige paraplu's en een deinende second line.

Deze dubbel cd geeft een mooi overzicht van de verschillende stijlen en het eigen geluid, waarmee Ken Colyer invulling heeft gegeven aan de New Orleans jazz.

Een muzieksoort waar hij zijn leven lang aan verknocht is geweest.



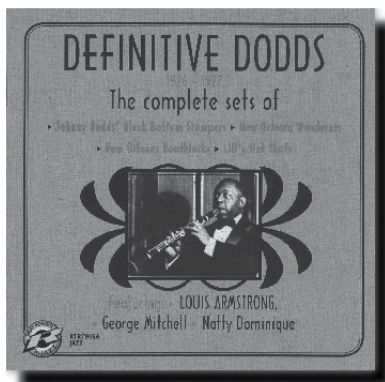
Aart Lub

RTR79056: Definitive Dodds 1926-1927

Johnny Dodds, de klarinettopper van de jaren negentientwintig, de man, die wat betreft melodische inventiviteit op één lijn kan worden gezet met Louis Armstrong, werd geboren op 12 april 1892. Hij overleed in 1940; echt oud is hij dus niet geworden, maar zijn karakteristieke warme toon, zijn bluesy manier van fraseren, maken hem tot de grote onvergetelijke jazzman die hij, ondanks een betrekkelijk kleine platenproductie, is geworden. Op het vrij onbekende label Retrieval Jazz (deze cd) zijn de meest belangrijke opnamen – in slechts twee jaar op de plaat gezet (1926-1927) – van zijn oeuvre ondergebracht. Het zijn de opnamen van Lil's Hot Shots, de New Orleans Wanderers, de New Orleans Bootblacks en Johnny Dodds' Black Bottom Stompers. Waarschijnlijk hebt u die orkesten al op lp in uw platenkast, of liggen ze bij gebrek aan een platenspeler op zolder. Dit is de gelegenheid om ze gedigitaliseerd aan te schaffen; nooit meer krassen en tikken. Op de diverse tracks van de verschillende orkesten zien we de namen van bekende en beroemde collega's van Dodds voorbij komen, zoals Louis en Lil Armstrong, Kid Ory, Earl Hines, Johnny St. Cyr en broertje 'Baby' Dodds. Solistisch en vocaal valt er van hen veel te genieten. Bij een aantal van de opnamen denk je vaak: "hé, waar ken ik dat van?" Het zijn de stukken waar Louis Armstrong zijn kornet roert en inderdaad, ze hebben een hoog 'Hot



Five'-gehalte. Dat was in 1926 ook al opgevallen. De labelchef van Okeh, de maatschappij waar de Hot Five onder contract stond en die de beroemde opnamen van de band had uitgebracht, ontbood de kornettist met zijn karakteristieke zangstem op zijn kantoor en liet hem de Brunswick-Vocalion plaat van Lil's Hot Shots horen. Hij vroeg hem wie Louis dacht dat de zanger was op de opnamen. Deze antwoordde: 'Ik zou het niet weten, maar ik zal het niet meer doen.' Naast de genoemde muzikanten zijn er nog meer bekende side-men van Dodds te horen op deze zilveren schijf: de kornettisten George Mitchell en Natty Dominique, pianist Earl Hines en banjod'st Bud Scott. Samen met de reeds eerder genoemde grote namen maken ze deze cd tot een begerenswaardig kleinood en een document van de oorspronkelijke New Orleans jazz. Te koop bij uw platelaar en bij Timeless Records.



Dick Turksma

De Jazzclubs

De Jazz agenda van Hot News heeft u zo'n zestien jaar de informatie over de optredens in andere jazzclubs gegeven. Toen we ermee begonnen, was er nog nauwelijks sprake van Internet en voorzag hij in een behoefte. Nu zowat alles op het digitale medium te vinden is; ook de informatie over optredens van jazzbands, hebben wij besloten de agenda in een andere vorm te gieten en de adressen van de jazzclub sites in Hot News af te drukken. Vanzelfsprekend zullen we er voor zorgen dat de lijst voortdurend geactualiseerd wordt.

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.charlestownjazzclub.nl

Eindhovense Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhinetown Club Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Jazz in Rijen

www.jazzinrijen.nl

The Swinging Carrots Dongen

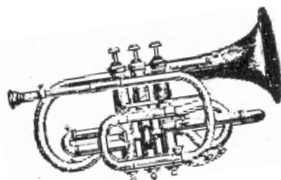
www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jazz-Sociëteit Zutphen

www.jazzclubzutphen.nl



Illustratie: Rhythme



Eddie Lang, the Guitar Wizard



Begin jaren zestig van de vorige eeuw was het feestzaaltje de Blokhut op de Hoogte Kadijk van Amsterdam een ontmoetingsplaats van muzikanten, verzamelaars en liefhebbers van oude stijl jazz. Herman Openneer regelde de zaalhuur met de weduwe De Wandeler-Keller en bespeelde zelf het wasbord. Als kersverse bezoeker zat ik te luisteren naar de muzikale verrichtingen van de session-muzikanten. Tijdens de pauze kwam Herman naar mij toe en vroeg langs zijn neus weg of ik al wat jazzplaatjes had. Mijn bevestiging, dat ik wel platen had van Louis Armstrong, de Dutch Swing College Band, Count Basie en Eddie Condon All Stars deed hem kennelijk genoeg en hij nodigde mij uit eens bij hem langs te komen om wat indrukken op te doen van de jazz uit de jaren twintig. Na enig aarzelen nam ik de uitnodiging aan en de volgende dinsdag stapte ik na het avondeten op mijn fiets en reed van Amsterdam Oost naar de Chasséstraat in Amsterdam West, waar hij woonde. Het zou mij een jaar in training houden. Een vreemde wereld ging voor mij open; stapels 78-toerenplaten, gesorteerd en opgeborgen in een grote platenkast. De gesprekken gingen uiteraard over jazzmuziek en elke besproken artiest werd op de draaitafel gelegd en beluisterd, waarna hij commentaar gaf. Leergierig als ik was vroeg ik hem of ik nog eens terug mocht komen en het jaar daarop was ik een trouwe bezoeker en luisterde ik met veel interesse naar de muziek uit de jaren twintig van de vorige eeuw. Op een van die luister/discussie avonden draaide Herman een plaat van Wilton Crawley, een vocalist/klarinettist waar ik nog nooit van gehoord had. Het bleek een gas-pipe style speler te zijn, die zijn instrument dusdanig mishandelde dat er naast een soort melodie, gepiep, gekraak, gehik en gekakel uit de toeter getoverd werd. Het nummer Old broke up shoes werd nogmaals opgezet en nu vroeg Herman of ik eens op de gitarist, die als enige begeleider op die opname meespeelde, wilde letten. Ik moet eerlijk toegeven dat de opname van Crawley mij toen niet zo kon bekoren, maar de briljante begeleiding van de gitarist vond ik geweldig; subtiele korte tussenstukjes naast een strakke begeleiding. De gitarist was Eddie Lang en die opname van 31 mei 1927 was een van de eerste voorbeelden van een zwarte en een blanke muzikant die met elkaar in de platenstudio opnamen maakten. Later ben ik die gas-pipe stijl van spelen gaan waarderen. Artiesten als Fess Williams, Ted Lewis en Boyd Senter gingen ook op die toer, muzikale clowns, zo kun je het misschien het beste omschrijven. Nederland had in de jaren vijftig ook zo'n artiest – Rexis – ik heb hem wel eens zien en horen spelen; die speelde ook klarinet. Eddie Lang speelde gitaar in een periode dat de banjo het voornaamste ritme instrument van de jazz-dansorkesten was. Hij populariseerde het instrument in de jaren twintig van de vorige eeuw en is er misschien wel verantwoordelijk voor geweest, dat uiteindelijk de gitaar die rol volledig overnam. Tevens heeft Eddie Lang met zijn maatje Joe Venuti als voorbeeld gediend voor het ontstaan van de Hot Club de France van





De Mount City Blue Blowers met v.l.n.r.: Dick Slevin, Jack Bland, Eddie Lang en oprichter Red McKenzie. Foto: Keepnews en Grauer. A pictorial history of jazz. Spring Books.

Django Reinhardt en Stephane Grapelli.

Mount City Blue Blowers

Eddie Lang werd op 25 oktober 1902 in Philadelphia geboren als Salvatore Massaro, uit van oorsprong Italiaanse ouders. Zijn vader was instrumentmaker, gespecialiseerd in snaarinstrumenten en ook zijn zus Eady bespeelde de gitaar; de jonge Salvatore ging op 7-jarige leeftijd viool spelen. Op school ontmoette hij Joe Venuti en zij werden vrienden. Joe speelde ook viool en gezamenlijk hebben ze menig duet gespeeld, maar uiteindelijk besloot Salvatore toch maar over te stappen op de banjo. Zijn eerste professionele optreden was in het Aiglon restaurant te Philadelphia op viool, maar daarna ging hij zo rond 1918 banjo spelen bij het Chick Garnese Trio. De jonge Salvatore Massaro veranderde zijn naam in Eddie Lang, naar een bekende football-speler en zou onder die naam verder gaan. Nadat hij bij verschillende dansorkesten had gespeeld, ging hij in 1923 op tournee met Frank Fay en Barbara Stanwyck. Uiteindelijk kwam hij in 1924 terecht bij de Mount City Blue Blowers(MCBB) van Red McKenzie, een voormalige jockey, die op een kammetje met vloeitje in een kwartet speelde met Jack Bland op banjo en Dick Slevin op kazoo. Red McKenzie had in 1924 een hit gescoord met een opname van Arkansas Blues. Eddie Lang maakte zijn eerste opnamen met de MCBB op 10 december 1924, de Tiger Rag en Deep Second Street Blues. Hij speelde op die opnamen gitaar en zou de banjo nooit meer aanraken. De Blue Blowers gingen in 1925 zelfs naar Engeland en maakten in dat jaar ook nog twaalf plaatopnamen, waarbij ook Frank Trumbauer ('Tram') op C-melody sax meespeelde. De opnamen met de MCBB zouden zijn doorbraak worden naar het grotere werk, ook het contact met Frank Trumbauer zal daaraan wel debet geweest zijn. Red McKenzie en zijn Blue Blowers gingen gewoon door en Eddie zou in 1928 en 29 nog enkele opnamen maken met het clubje. Eddie Lang ontwikkelde een strakke speelstijl op gitaar, een swingende begeleiding, afgewisseld, als daar ruimte voor was, met korte fingerpicking solostukjes.

Goldkette and Whiteman days

Het orkest van Gene Goldkette was het toonaangevende blanke jazz/dansorkest van 1925. In het artikel over Bix Beiderbecke (Hot News jaargang 14, nr 2) heb ik al eens beschreven wat voor een geweldig orkest het was en bij het aantreden van Eddie Lang in de gelederen, zaten naast Bix ook Frank Trumbauer, Bill Rank en zijn maatje Joe Venuti in de orkestbak. Het orkest maakte enige geweldige plaatopnamen, die ook nu nog niets van hun glans verloren hebben,

Idolizing, Sunday, Proud of a Baby like you en I'm looking over a four-leaf clover, opgenomen 12 oktober 1926. Wat valt je nu het eerste op? Het geweldig speelplezier en de geweldige swing. Muzikale hoogtepunten zijn de erupties van Bix en Bill Rank, Frank, Eddie en Joe Venuti. Nog steeds zijn de grammofoonplaten een gewild verzamelobject, maar ze zijn op ontelbare elpees en cd's heruitgebracht.



Drukke tijden braken aan, bandwisselingen met de regelmaat van de klok en Eddie ging van het orkest van Vic D'Ipollito naar Joe Venuti's New Yorkers, kwam daarna bij Roger Wolfe Kahn terecht en ging met hem de opnamestudio in. Natuurlijk, binnen het muziekwereldje van New York was Red Nichols zeer actief, dat heb ik ook al eens geschreven in het artikel over Red (HN jaargang 12, nr 3). Eddie Lang heeft met hem veel grammofoonplaten gemaakt, o.a. Buddy's Habits, stuk voor stuk hoogstandjes van creativiteit. Eddie Lang sprong in 1926 van de hak op de tak, eind 1926 naar het orkest van Don Vorhees en daarna naar het kort bestaande orkest van Adrian Rollini, waar hij ging optreden in de Vanity Club van New York, een chique gelegenheid, waar je Jan de arbeider niet vond, maar ja, geld was er nog genoeg in omloop en dat moest rollen, de beurskrach zou nog enkele jaren op zich laten wachten, dus leve de lol. Joe en Eddie vonden we in 1927 bij het orkest van Paul Whiteman, een reünie van de Goldkette maatjes Bix, Tram, Bill Rank en enkele andere voormalige orkestleden, die door Whiteman weggekocht waren. Ook over het orkest van Whiteman heb ik al eens geschreven, maar met zijn symfonische orkeststructuur en de kundige arrangementen van Bill Challis en Ferde Grofe was het de bekendste formatie van de Verenigde Staten. Het orkest heeft ook een keer in Nederland opgetreden, waarvan in Doctor Jazz Magazine een artikel verscheen. De grammofoonplaten, die het orkest opnam in die periode zijn gedenkwaardig en op de meeste opnamen horen we Eddie prachtig begeleiden. Werkelijk een uitspringer is de opname van For no Reason at All in C van 13 mei 1927 met Bix, Tram en Eddie, een schitterend muziekstuk van drie topmuzikanten. Whiteman gaf zijn muzikanten volop de gelegenheid om onder eigen naam op te nemen en zowel Bix, Joe Venuti als Tram maakten daar vaak gebruik van en Eddie is bij al die opnamen aanwezig. Eddie ging op 4 februari 1927 met hen de studio in en opgenomen werden het geweldige Singing the Blues en Way Down Yonder in New Orleans. Solo gitaar horen we Eddie Lang in 1927 spelen. Hij vertolkt op briljante wijze de Prelude van Rachmaninoff, opus 3 no. 5, waarmee hij bewees ook klassiek zijn mannetje te staan.

Black Beauty White Heat

Dit prachtige boek, samengesteld door Frank Driggs & Harris Lewis en uitgegeven door William



Het orkest van Adrian Rollini, The New Yorkers, dat maar een paar weken bestond, met v.l.n.r. staande: Eddie Lang (nog op banjo), Chauncey Morehouse, Adrian Rollini, Bobby Davis en Joe Venuti. Zittend, v.l.n.r.: Sylvester Ahola, Bill Rank, Bix Beiderbecke, Frank ('Tram') Trumbauer, Don Murray en Frank Signorelli. Foto: Columbia, courtesy Phil Evans.



Een still uit de film *The King of Jazz*: het orkest van Paul Whiteman met helemaal voorin, Eddie Lang op gitaar. De banjod'st is Mike Pingatore; Whiteman, met zijn karakteristieke voorkomen, is de dirigent.
Foto: CBS.

Morrow Company rolde in 1982 van de persen en dan heb je de koe meteen bij de horens. De controverse tussen blank en zwart was in die jaren twintig nog steeds een heet hangijzer. Van integratie was nog geen sprake, maar toch kwam daar verandering in. Eddie Lang heeft daar zeker aan bijgedragen getuige enkele gedenkwaardige opnamen van Blind Willie Dunn (pseudoniem voor Eddie Lang) en Lonnie Johnson: *Two Tone Stomp*, opgenomen 17 november 1928. Eddie Lang heeft met deze opnamen de barrière tussen blank en zwart volledig weggenomen; Lonnie Johnson improviseert op het strakke ritme voorzien van enkele listige tussenstukjes van Eddie Lang. Geweldige opnamen, die ik nog regelmatig uit de kast haal. Ook met Clarence Williams' *Novelty Four* en *Gin Bottle Four*, waarin ook de bekende kornettist Joe 'King' Oliver meespeelde, ging Eddie de controverse aan. In *the Bottle Blues*, opgenomen 28 november 1928, is daar een prachtig voorbeeld van. De stukken die opgenomen werden horen zeker thuis



in *The Jazz Music Hall of Fame* en getuigen van vitaliteit en muzikaliteit; wat moeten ze een lol hebben gehad op die 28ste november.

De opnamen met Wilton Crawley heb ik in de aanhef al doorgeno-

In 1929 speelde Eddie in het Embassy Club Orchestra van hot pianist en vocalist Seger Ellis. Hier zien we hem in een muziekfilmpje (*Vitaphone Short*) van de band. In de achterste rij zitten v.l.n.r.: Tommy Dorsey, Fuzzy Farrar, Stan King en Jimmy Dorsey; in de voorste rij zien we Eddie Lang, Al Duffy en Arthur Schutt. Leider Seger is niet in beeld; waarschijnlijk staat hij voor het orkest te zingen.
Foto Columbia, courtesy Frank Driggs.

men. Werkelijk een mijlpaal was de opname die hij op 5 maart 1929 maakte in de Okeh platenstudio met Louis Armstrong en Jack Teagarden: *Knockin' a Jug*, een idee van Eddie Condon, maar die liet wijselijk de begeleiding van die geweldenaars over aan Eddie Lang. Werkelijk te veel om op te noemen zijn de begeleidingen van zangeressen en zangers: Victoria Spivey, Annette Hanshaw, Ruth Etting, honderden platen rolden van de persen. Vergeten we niet dat Eddie Lang en Joe Venuti onder de noemer *Blue Four and Five* hele rijen platen maakten, waarbij in de studio vaak gebruik gemaakt werd van de aldaar aanwezige muzikanten. Ook onder eigen naam maakte hij tientallen platen. Bing Crosby zong bij Paul Whiteman in de *Rhythm Boys*,



Eddie met zijn jeugdvriend en muzikale gabber Joe Venuti (r). Foto: als op p. 24



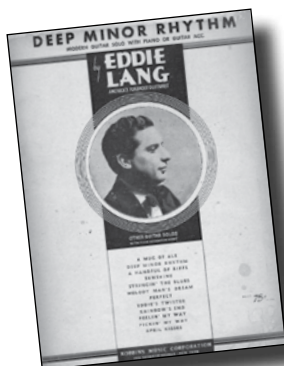
Eddie Lang was zijn favoriete begeleider. Boyd Senter was, zoals hierboven beschreven een gas-pipe artiest. Niets was Eddie te gek en in 1927 en '28 maakte hij 15 opnamen met Boyd's trio en zijn big band, de Senterpedes.

King of Jazz

Onaantastbaar stond Paul Whiteman aan de top van de Amerikaanse amusementswereld en de ontwikkeling van de filmindustrie begon de stomme film en het slapstick niveau te ontgroeien. Er moest een combinatie mogelijk zijn tussen beeld en muziek. Het idee was geboren, een muziekfilm en nog wel in kleur met het orkest van Paul Whiteman in de hoofdrol. De King of Jazz werd de productie genoemd en of Paul daar nou wel aanspraak op kon maken laten we maar in het midden. Belangrijk voor dit artikel is dat we Eddie Lang en Joe Venuti zien en horen spelen en dat is heel bijzonder; de rest nemen we maar op de koop toe. In mijn eigen collectie kwam ik tot mijn verbazing ook nog een stukje film tegen, waar Eddie Ruth Etting begeleidt. Als Ruth wegloopt van de camera, volgt hij haar met de gitaar in aanslag, als een jonge hond. Nadat Bing Crosby in 1932 voor een solocarrière had gekozen, nam hij Eddie Lang mee als vaste begeleider. Hij trad met hem op in de geluidsfilm productie van The Big Broadcast; daarvan kunnen we op het internet ook weer een stukje zien. Tijdens die opnamen moest Eddie in het ziekenhuis opgenomen worden voor een behandeling aan zijn amandelen; complicaties bij die operatie waren de oorzaak dat Eddie Lang in New York op 26 maart 1933 overleed, 31 jaar jong.

Naschrift: Het was mij onbekend, maar in de nalatenschap van mijn broer kwam ik muziekpapier tegen met composities van Eddie Lang, gepubliceerd in 1939 door Robbins Music Corporation. Deep Minor Rhythm: Modern Guitar Solo with piano or Guitar Acc., te koop voor \$ 0.75. Op de binnenpagina zijn voor \$ 1.25 per stuk ook nog te koop: Eddie Lang's Fingerboard Harmony for Guitar en Eddie Lang's Modern Advanced Guitar Method. Niet alleen heeft hij ons schitterende platen nagelaten, maar zijn muziek kan tot in lengte der tijden gespeeld worden

Wim Keller





Jacintha sprak met Pieter de Wit



Jij bent toch de zoon van, de broer van, de neef van...Juist ja, een echte jongen van De Wit dus: Pieter genaamd. "De naam spreekt inderdaad voor zich, dan weten de mensen vaak al van wie je er een beetje bent, als je muziek maakt. Vroeger ging ik als klein kind 'noodgedwongen' mee naar optredens van de Freetime. Ik ging dan samen met Joost Kroeb en gaandeweg begon ik de muziek steeds meer te waarderen. Zelf deed ik nog niet zoveel met muziek maken. Vanaf mijn negende jaar had ik pianoles. Dat hoorde eigenlijk een beetje bij je opvoeding. Ik vond het wel leuk, maar ik ging liever sporten. Vandaar dat ik zo rond mijn dertiende gestopt ben met deze manier van musiceren. Ik koos voor de trombone, want die stond toevallig op mijn slaapkamer en

die haalde ik wel eens uit de koffer. Tevens kreeg ik interesse in de jazzmuziek en had ik alle platen van de Freetime gehoord. Ik kreeg les van Henk Ummels, nu de dirigent van KSM. Henk is vrij direct en die merkte al snel dat ik niet altijd even goed oefende. Soms ging ik met zweet op mijn voorhoofd naar les, want dan wist ik dat ik op mijn kop kreeg, omdat ik niet gerepeteerd had. Na twee jaar gaf ik het toen toch maar op. In mijn kamer stond inmiddels ook een drumstel geparkeerd. Leuke decoratie erbij en ik probeerde er wel eens wat op te spelen. Vooral toen Hans Peter Pluim belde met de vraag of ik in een bandje wilde drummen. Hij had dit in het verleden ook met mijn broer geprobeerd en dat was goed gelukt, dus nu was ik aan de beurt. Ik wilde het graag proberen, hoewel ik geen idee had wat ik moest doen. Mijn broer Jaap heeft toen één keer even bij mij gezeten om uit te leggen waar ik op moest letten en dat was het."

Klussen met klassieke muziek

En zo ga je dan als nieuwbakken drummer aan de slag en was er in Enkhuizen weer een nieuw bandje geboren. "Ik heb nooit les gehad, maar zou dit nog wel eens willen. Maar dan meer om wat aparte dingen te leren tijdens een workshop of zo. De eerste maand dat ik drumde heb ik links gedrumd, terwijl ik rechtshandig ben. Op een gegeven moment vond ik het toch wel wat vreemd gaan en vroeg mezelf af waarom ik het niet rechtshandig deed. En gelukkig lukte dat ook goed. Ik speelde vooral op mijn gevoel en ik kan zeggen dat ik best blij ben dat ik dat van thuis uit heb meegekregen. In de band van Hans Peter speelde ik met Coos Zwagerman, James Keane en Hans Mantel. We hebben op het jazzfestival van Enkhuizen gespeeld op zaterdagochtend in de Nieuwe Doelen. Dat was natuurlijk prachtig, want de zaal stond stampvol

met enthousiaste mensen. Daarnaast hebben we nog hier en daar gespeeld, maar na twee jaar was het over. Ik ben vervolgens wel eens ingevallen bij de Oriental en zo rond mijn zestiende jaar werd ik gevraagd om bij de Hot Revival Stompers te komen drummen. De bezetting veranderde in de band; mijn broer ging naar de trombone, vandaar dat het drumstel vrij kwam. Het was een leuke band en met de veranderde posities gingen we ook wat veranderen aan het repertoire. We kozen voor meer NO muziek. We gingen terug naar de roots. Meer de originele manier. Thuis had ik inmiddels heel wat nummers beluisterd. Mijn vader luistert maar wat graag naar allerhande oudestijl nummers. Een enkele keer hoor je klassieke muziek bij ons thuis. Dat is als mijn vader aan het klussen is. Dan wordt hij namelijk niet afgeleid door de muziek. In de jazz kan hij helemaal opgaan en dat werkt niet echt goed als de klus af moet.”



Playback

Pieter werd vaak aangesproken als broer van. Vooral toen hij hem ook nog opvolgde op de drums. “Maar met sommige dingen ben ik hem qua leeftijd toch voorgebleven. Zo had ik op een jongere leeftijd dan hij, mijn eerste buitenlandse optreden. Ik mocht invallen bij de Oriental in Engeland. Bob Leijen had zijn arm gebroken en toen vroegen ze of ik mee wilde. Ik weet nog goed dat het een geweldig feest was en dat ik ziek thuis kwam. Ik was die dag jarig, maar ik was ziek van de drank. Dus mijn verjaardag heb ik die dag zeer sober gevierd. Ik ben ook een keer met mijn zus in Engeland geweest. Ik was toen gevraagd om mee te spelen in de band van Richard Bennett, waar ook Adrian Cox in speelt. Dit was echt een super optreden. Ik was toen 17 jaar en dat vond het publiek helemaal geweldig. Phil Mason moest daar ook optreden en die was gewoon jaloers op ons succes. Het mooie was dat Adrian voor mij een drumstel had meegenomen. Maar hij reisde met de trein en kwam aanlopen met een klarinet, een sax en een uitklapbaar drumstel: twee flight cases van normale grootte met van alles in elkaar geschoven, trommels, statieven en ander materiaal. Ik wist niet wat ik meemaakte. Dat was echt lachen. Wij waren van vliegveld Liverpool opgehaald door Martin Bennett en mochten genieten van diens rijstijl! Vooral hard door de bocht en dan met een caravan erachter aan.

Ik heb met Adrian een keer bij ons thuis gespeeld, samen met mijn vader en Hans Mantel. Het ontstond spontaan als een kitchen recording, want we hebben het ook opgenomen. Met de Stompers heb ik een mooie tijd meegemaakt. We maakten lekkere muziek en waren aardig bekend. Hoewel sommige mensen iedereen denken te kennen. In Aalsmeer speelden de Stompers een keer met Remco van der Gugten erbij, want Jeroen was ziek en ik ging die avond voor de gezelligheid mee. In de pauze stond een van de bezoekers een beetje op te scheppen over een aantal muzikanten die hij goed kende en zo vertelde hij dat hij Remco van der Gugten ook goed kende. Hij sprak over hem alsof het een soort vriend van hem was. Toen Remco erbij kwam staan, hield hij dit verhaal nog steeds vol, zonder dat hij door had dat de enige echte Remco van der Gugten op dat moment naast hem stond. Edwin Jans was met deze man in gesprek en ik vond het erg knap dat hij niet in lachen uitbarstte. Zo tussen mijn 16e en 20e jaar speelde ik ook wel eens met een samengesteld bandje mee in café het Centrum. Dit was vaak op zondag. Ik zou er een keer zingen, maar had er eigenlijk niet zoveel zin in. Mijn broer ging op dat moment naar de wc en verdween achter het podium. Hij had echter de microfoon meegenomen en ik haalde de standaard naar mij toe en heb vervolgens het nummer geplaybackt, terwijl Jaap achter het podium het nummer stond te zingen. Alleen de mensen die vooraan stonden hadden het in de gaten.”

Small en big meal

Nadat de Stompers een punt achter hun muzikale carrière hadden gezet, werd er vrij snel een nieuwe band geformeerd: The Big Easy Rascals. “Jaap, Hans en ik stonden bij Jan Bok - daar lijkt het altijd wel te moeten gebeuren - en vroegen ons af wat we nu op muzikaal gebied gingen doen. We wilden wel muziek maken in een andere setting. De naam van mijn vader kwam voorbij én Remco de Jong en Coos Zwagerman. We zijn bij elkaar gekomen, hebben een keer gerepeteerd en het voelde meteen goed. We repeteren nu eens in de veertien dagen en dat vindt



iedereen ook wel prettig. We proberen niet het standaard repertoire te spelen. We gebruiken nogal wat Franse invloeden met nummers van Sydney Bechet en zoeken vaak andere dingen. Exclusief, wat niet iedereen al kent. Maar wel originele nummers. We spelen ook wel eens met invallers uit andere landen en als we een setlist sturen met nummers die we dan gaan spelen, dan kennen zij die nummers vaak wel. Maar hier in Enkhuizen is het geen standaard muziek. Hans struint vaak heel internet af op zoek naar nieuwe dingen. Het publiek waardeert deze nummers enorm. Een optreden waar ik met plezier aan terugdenk was in Lyon. We moesten daar op een zaterdag optreden en omdat we op vrijdag al in de buurt waren, konden we nog een optreden voor die avond regelen. Bij een jazzclub in de omgeving. We zouden een small meal vooraf krijgen en na het optreden nog een big meal. Nou, dat hebben we geweten. De small meal was zo groot, dat we dachten dat het vast omgekeerd was gegaan. Maar nee, de big meal was echt big. Het waren vijf gangen en na twee gangen kon je ons eigenlijk al opvegen. Maar nee zeggen was ook geen optie, dus we hebben ons er maar doorheen gegeten. Op zaterdag was dan het optreden in Lyon en dat was in een dansschool. De opzet was dat we om en om speelden met een boogie woogie band. De zaal was twee keer zo groot als de Nieuwe Doelen en wij vroegen ons af of er een beetje gedanst zou worden. We hadden het eerste nummer nog niet ingezet of de dansvloer stroomde vol. Dat was echt een gouden optreden. Na afloop hebben we nog een jamsessie gehouden om vervolgens de bus in te rollen, want we moesten op zondagmiddag in Apeldoorn spelen. Slapen in de bus en 's middags ga je weer op het volgende podium zitten en speel je rustig verder. Dit was gewoon een fantastisch weekend. Beter dan die keer dat we in Arnhem speelden in een zaal die vergeven was van de frituurlucht. We gingen op een gegeven moment kijken of er dan iets te eten viel, maar de keuken was gesloten! Nee, dat was niet echt ideaal om daarin te moeten spelen. In Domburg is het ook altijd leuk om op te treden. De zon schijnt er altijd, het plein zit vol mensen en de Koninck smaakt daar wel heel erg goed."

Muzikaal overgenomen

Het slagwerk bevalt Pieter goed, al vindt hij dat hij nog lang niet goed alle techniek beheerst. "In een jazzband moet je een strak ritme drummen en zorgen dat je niet te dominant bent. De rest van de muzikanten maakt dan de muziek. Ik sla niet alle ruimtes vol; ik heb daar ook de techniek niet voor. Ik ben wat dat betreft een rustgevende drummer. We hebben een lekkere achterhoede met Hans en Remco. Ik heb in elke band nog met Hans gespeeld en dat is heel fijn. Doordat hij ook gitaar speelt, heb je af en toe een andere klankkleur; dat is een goede afwisseling. Ik heb in het begin heel veel geluisterd naar drummers als Ron McKay, Cor van der Horst en mijn broer Jaap, tot deze mij vertelde dat ik verder moest kijken. Ik kwam daarna uit bij Hernin Riley, Gene Krupa, Baby Dodds en Big Sid Catlett. Van iedereen probeer je dan weer wat mee te pakken in je spel, om zo je eigen stijl te ontwikkelen. Inmiddels krijgen wij ook een verandering in de band. Coos Zwagerman gaat eruit en Jos Reijnhout komt erin. Zo hebben we weer een ex-freetimer erbij. Coos heeft het erg druk met zijn studie op het conservatorium, dus het is prachtig dat Jos het stokje kan overnemen. Het lijkt mij leuk om met de band nog eens naar Silkeborg te gaan om op te treden. We willen niet teveel van dit soort dingen doen, want iedereen heeft het druk met werk. Ik zit dan nog op school, maar je blijft beperkt in je tijd natuurlijk. Maar zo'n festival is altijd leuk. Dat zie je in Enkhuizen ook. Dat is toch eigenlijk het tweede carnavalsfeest van Enkhuizen. De meesten komen voor de gezelligheid en wat mij betreft mag dat ook best. De jeugd komt hier massaal op af. De jazzclubs zouden meer de insteek moeten maken naar de sfeer, dan heb je kans dat de jeugd ook komt. Niet teveel de nadruk op serieuze muziek. Prachtig zoals er nu een initiatief is genomen door een paar meiden voor een danscursus op dit gebied en dat zij dit dan ook laten zien op de club. Het lijkt mij trouwens wel beter voor iedereen dat ik dit persoonlijk even laat schieten. Wel ben ik trots op mijn broer die met zijn vrouw Eva toch een poging waagt. Met dit soort dingen krijg je de jeugd erbij. Ik vind het leuk als er telkens weer nieuwe dingen gebeuren en het is vooral leuk als het nog iets anders is dan anders. Zo waren wij een keer met een familieweekend uit eten in een tapasrestaurant in Noordwijk. Er zat een pianist te spelen tijdens het eten en al snel begon mijn oom Piet ons te vragen of we ook niet

even moesten spelen. Tenslotte hadden we de instrumenten bij ons. Het begon steeds meer te kriebelen en op een gegeven moment hebben we gewoon alle instrumenten gepakt, neergezet en de boel muzikaal overgenomen. De pianist vond het prachtig. Daarbij kwam het hem wel even goed uit, want hij zat ook nog in de bediening. De dames hadden nog even geprobeerd om ons tegen te houden, maar Piet was niet te stuiten. Zo hadden we een schitterend optreden, zomaar. En dat is nu net het leuke van deze muziek. Net even anders, net even meer." Hopelijk horen we nog heel veel nieuwe dingen van Pieter, van zijn oom, van zijn broer en van zijn vader: van de jongens van De Wit.



Jacintha Floris

Nieuw evenement voor de liefhebber tijdens Jazz Festival Enkhuizen 2010

Nergens wordt er in Europa meer jeugdig traditional jazz talent geprogrammeerd dan tijdens de jaarlijkse jazzvierdaagse in de Haringstad. Natuurlijk eert het festival ook zijn helden uit het verleden, waardoor het een unieke mix heeft van grijze en groene muzikanten. Ook dit jaar heeft de organisatie op elke festivaldag speciale liefhebberevenementen. Deze kenmerken zich door een sfeervolle aankleding, voldoende zitplaatsen en de crème de la crème van muzikanten. Een tipje van de sluier ...

Op vrijdagavond 7 mei zal, voor de tweede keer, in de geheel omgebouwde werf van Messink aan de Paktuinen, het 'Clas-sis Jazz Night at the Docks' evenement plaatsvinden. Op deze rauwe, industriële locatie word je teruggebracht naar de underground-oorsprong van traditional jazz. Na vele jaren zullen de Max Collie Rhythm Aces (UK), terug van nooit echt weggeweest, op deze avond hun rentree maken.



Halverwege het festival vindt op zaterdagavond 8 mei in de Nieuwe Doelen een van de grotere evenementen plaats. De grote zaal zal worden omgetoverd in een heuse concertzaal, waar het ook mogelijk is een dansje te maken, terwijl de voorzaal zich het beste met een café laat vergelijken. Op deze avond speelt een spectaculaire eenmalige formatie onder de naam 'The International Swing Stars'. Met namen als Eddie Metz (USA), Lindy Huppertsberg (D), Antoine Trommelen (NL), Bria Skonberg (CA), Roy Williams (UK) en Evan Arntzen (CA), zal menig een zich na het concert realiseren getuige te zijn geweest van een uniek gebeuren.

Het festival sluit af met een geheel nieuw evenement voor de liefhebber. Op zondagmiddag 9 mei krijgt de werf van Messink opeens een veel vriendelijker karakter en is het tijd voor 'A Sunday Jazz Treat'. Onder deze naam zal er een sprankelende jazzmiddag plaatsvinden met een lach en een traan. Een lach door o.a. het optreden van Sammy Rimmington's N.O. Jazzband; een traan door het aller-, allerlaatste optreden van de Enkhuizer formatie The Old Fashioners.

Benieuwd wat er binnenkort nog meer bekend wordt over het Jazz Festival? Door middel van onze nieuwsbrief houden wij de bezoekers op de hoogte. Neem een gratis abonnement via www.jazzfestivalenkhuizen.nl.

